frouw Hafström," zei Heinersdorff. — „Ik zal 't wel laten! Waarom? Voor wien? Ik krijg mijn gage, basta!"

Zij stonden bij de Nikolaasbrug en keken naar den Dnieper, waarop ijsschotsen dreven.

„Ik vrees dat we nog verrassingen zullen beleven, waarde kapelmeester."

„Hoezoo, juffrouw Hafström?"

„Ik heb het zekere gevoel, dat directeur Süszkind morgen of overmorgen van het tooneel verdwijnen zal en zijn troep in den steek laten."

Heinersdorff schrok. Zijn verband met den troep gaf hem een houvast in het vijandige land. Wanneer hij dat verloor, zou, naar 't hem scheen, zijn plan geheel schipbreuk lijden.

„Waaruit leidt u dat af, juffouw Hafström?"

„Dat is toch duidelijk genoeg. De ontvangsten zijn zoo gering dat daarmee nauwelijks de zaalhuur gedekt kan worden. Aan verdiensten op wijn is in dat onmogelijke lokaal geheel niet te denken en dat zijn anders juist de hoofd-inkomsten voor den directeur."

„Dat begrijp ik niet," zeide Heinersdorff verbaasd.

„Hij krijgt immers percenten van iedere verkochte flesch, die in gezelschap der dames gedronken wordt."

Heinersdorff begreep nu pas waarom de directeur aan Anna Hafström zoo'n groot honorarium betaalde.

„Ik ben inderdaad nieuwsgierig wanneer onze waarde directeur ons verlaten zal."

„Maar dat mag niet gebeuren!" riep Heinersdorff opgewonden.

„Wilt u het verhinderen?" vroeg ze spottend.

„Ja."

Anna Hafström keek hem aan en zweeg. Hij had plotseling het gevoel dat hij zijn lot in haar handen had gelegd, maar hij zag geen anderen uitweg. Wanneer de rondreis in Kief een jammerlijk einde nam, kon hij met leege handen naar huis gaan.

Anna Hafström zeide zacht en innig:

„U kunt mij vertrouwen, mijnheer Brugger of hoe u anders heet. Heeft u nog niet bemerkt, dat ik uw vriendin ben?"

Hij boorde zijn blikken in haar oogen, alsof hij haar geheimste gedachten wilde lezen. Zij hield dien blik kalm uit en zeide:

„Ik zal u later wel eens vertellen waarom ik dit land zoo haat."

Hij zweeg nog steeds. Ze hielp hem voorzichtig op den weg.

„Ik denk dat u er 't een of ander belang bij hebt de rondreis voort te zetten." — „Ja."

„Hoe stelt u zich dat dan voor?"

„Ik zou willen dat u het cabaret dirigeerde, juffrouw Hafström, want aan Süszkind kan ik me niet vertrouwen."

Zij dacht na.

„Hebt u genoeg geld?"

„Ja."

„Wij kunnen den directeur niet geheel uitschakelen, want hij bezit de concessie."

„Hoofdzaak zou zijn dat u de onderneming geheel volgens uw zin voortzette, juffrouw Hafström."

„Best, dat kan geschieden. Maar drie dagen moeten wij nog in Kief blijven, want Süszkind heeft een contract afgesloten voor veertien dagen."

Heinersdorff antwoordde:

„Dat telt niet mee."

Hij was nu weer geheel kalm en vol vertrouwen.

„Wij moesten dan van hier direct naar Warschau gaan. De kleine steden Rowno en Brest-Litowsk ook aan te doen, loont niet. In zulke plaatsen wordt men te zeer geobserveerd."

Zij glimlachte sluw.

„Zooals u beveelt, Mevrouw de Directrice!"

Na een poos vroeg hij:

„Hoeveel geld heeft u noodig?"

Zij begon te rekenen.

„Ik denk dat tweeduizend roebel voldoende zullen zijn. Is u dat te veel?"

„Integendeel. Dat wil zeggen, het zal wel te weinig zijn."

„O neen. Ik heb mijn honorarium nog niet noodig. Het is voldoende als u het garandeeren wilt."

„Ik garandeer," antwoordde hij lachend.

In het hotel gaf hij haar het geld.

„Let op," zeide zij. „Wij zullen met die geschiedenis nog 'n zaak maken."

„Ik hoop het van harte."

Toen hij afscheid nam, merkte Anna op:

„Ik doe dat alles eigenlijk niet graag en met tegenzin."

„Waarom?"

Zij hield zijn hand vast en antwoordde een weinig beklemd: „Ik heb angst om u. U moest liever naar huis teruggaan."

Des namiddags zocht Anna haar directeur op. Zij vond hem bezig zijn koffer te pakken. Hij geraakte in de pijnlijkste verlegenheid toen zij de kamer binnenkwam.

Ze glimlachte spotachtig en zei:

„U behoeft er niet vandoor te gaan, directeur."

Hij stotterde onverstaanbare woorden.

„Ik zal geld steken in uw verloopen zaak."

Hij viel sprakeloos in een stoel neer en aanvaardde alle voorwaarden die Anna Hafström hem dicteerde. Voor de buitenwereld zou hij de directeur blijven maar zonder macht of beslissing. Hij zou alleen als reismaarschalk en conférencier fungeeren. Daarvoor kreeg hij een derde van de netto winst, terwijl twee derden voor Anna Hafström waren.

Süszkind kuste haar dankbaar de hand en begon zijn koffer weer uit te pakken. Een week later vond de openingsvoorstelling plaats. Anna Hafström was het gelukt in een elegant hotel in de Krakowskie przedmiescie, waar de keuken beroemd was, een kleine, deftige zaal te huren. De zaal was verrukkelijk met bloemen versierd, en kon nauwelijks honderd personen bevatten. De prijzen waren zoo hoog dat alleen het uitgezochtste publiek, na het theater, hierheen kwam. Er was geen podium en geen vies scherm en geen belachelijke gong. De leden van den troep gingen ongedwongen naar den Steinway-vleugel, die in een hoek stond, en zongen daar hun liederen. De conférence werd tot een kleinen omvang beperkt. Zooveel maar mogelijk was moest het karakter van een besloten gezelschap worden bewaard. Het publiek mocht gedurende het souper op geen wijze tot aandacht gedwongen worden. Heinersdorff moest zachte, Fransche walsen spelen en de zangeressen vermeden groote stemuitzetting.

Het was een volledig succes. Süszkind straalde en liep trots als een haan heen en weer, alsof het zijn verdienste geweest was. Alle cabaretleden werden in de ochtenduren door de gasten aan hun tafels genoodigd en dronken champagne als water.

Süszkind kon zijn winst niet meer narekenen. Hij kreeg tien percent van elke flesch.

Toen Heinersdorff om zes uur 's ochtends doodmoede van de piano opstond, kwam Anna Hafström naar hem toe en vroeg:

„Bent u over me tevreden?"

„Ik bewonder u! Ik vrees alleen dat ik dit inspannende leven niet lang uithouden zal."

Zij lachte en begon vroolijk het geld te tellen, dat de gasten voor den pianist op het bord gelegd hadden.

„86 Roebel!" riep zij triomfantelijk.

Hij keek radeloos-verlegen naar het bord.

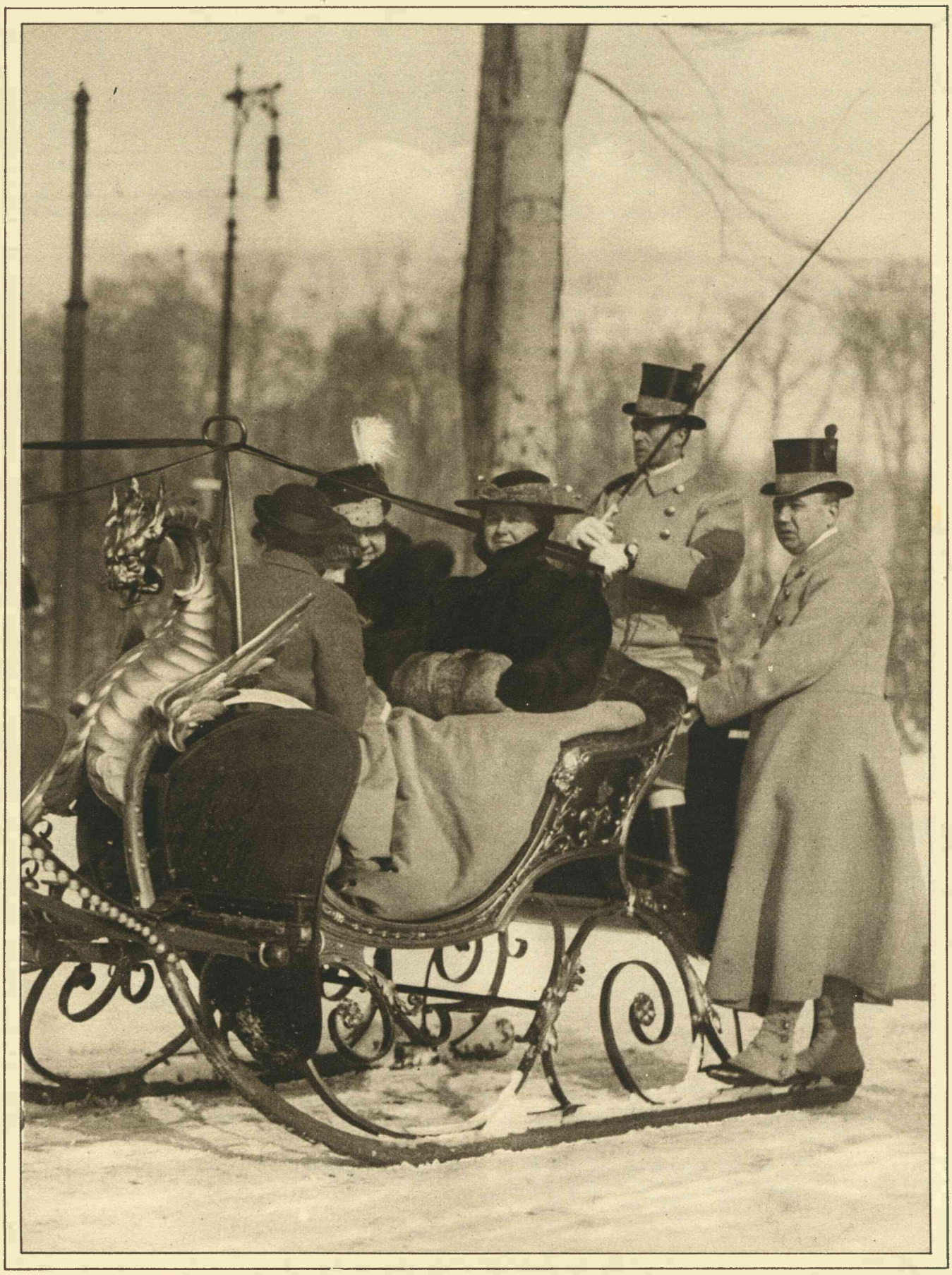
„Het help u niets!" spotte zij. „U moet dat geld aannemen, anders maakt u zich verdacht. Het is overigens volstrekt geen schande dit geld in den zak te steken. U heeft het zuur genoeg verdiend."

Zij liet het geld in zijn handen glijden.

Het succes bleef het cabaret Excelsior getrouw. De kleine zaal was iederen nacht dicht bezet. De champagne gaf ongedachte percenten. De dames, behalve Mirjam Gitt, zwommen in weelde. De directeur rookte alleen dure import-sigaren. Heinersdorff kreeg den 1en Maart zijn geld met rente terug. Het leven was echter vermoeiend genoeg.

Heinersdorff kwam geen nacht voor 6 uur 's morgens op zijn bed. Dan sliep hij tot 's namiddags en werd moe en lamgeslagen wakker. Dikwijls vergat hij volkomen waarom hij eigenlijk hier was. Het scheen hem, alsof hij zijn leven lang pianospeler bij een reizend cabaret geweest was.

(Wordt vervolgd.)

H.H.M.M. de Koningin en Koningin-Moeder en H.K.H. Prinses Juliana in gezelschap van een hofdame tijdens een sledetocht gehiekt in het Haagsche Bosch. *(foto H. I. P. B.)*